

Պարույր Սևակ

Երկենցաղ կենցաղ

Մարիամ, Մարիամ,
Դու պարտ էիր ու պարտավոր
Աշխարհ բերել մի... թո՛ւիս տղա,
Բայց ծնեցիր մի... շե՛կ աղջիկ:
Եվ լինո՞ւմ է արդյոք այսպես:
Հավանաբար լինում է, որ եղավ:
Եղա՞վ.
Դու՝ տակավին ինքը աղջիկ,
Ծառզարդարի շվի նման դեռ դալարուկ,
Եվ... աղջրկա մա՞յր ես հիմա,
Այն էլ մի... շե՛կ աղջրկա մայր:
Եվ ո՞ւմ պիտի նա կոչի «հայր».
Ոչ թե շորը գերհեռավոր,
Այլ ինչ-որ մի... մի շովսեփի՞...
Ու կան բառեր,
Որ ես հիմա մեջս եմ պահում
Այնպե՞ս,
Կարծես բանտարկյալներ լինեն նրանք:
Իսկ շուրթերի՞ս ,
Փա՛կ շուրթերիս ձորի միջով
Մի ժայռ է անվերջ սահում,

Մի ժպիտ, որ երկկենցաղ է՝
Ինչպես... աղը.
Դա՛ռն ու քաղցր՛ը,
Կո՛շտ ու լուծվո՛ղ...
Բայց կան բառեր,
Որ կտրում են փշալարեր
Ու փախչելով ազատվում են
Մինչև անգամ արդիակա՛ն ճամբարներից:
Ու դրանցից մի քանիսը
Ահավասիկ
Ինձնից փախչում-հասնում են քեզ,
Որ քեզ ասեն.
-Կյանքի՛ ձեռքով ինձնից խլված
Այլապատկա՛ն բնագավառ դու իմ սիրո,
Այլազըրա՛վ բնակավայր իմ սիրելի,
Այլապատկա՛ն,
Այլազըրա՛վ,
Բայց ի՛մն էլի,-
Բարձրդ բարի՛, իմ սիրասո՛ւն ու սիրելի՛,
Չարչարանքիդ ապաշխարա՛նք:
Եվ փա՛ռք աստծու,
Որ ծնեցիր
Թուխ մանկան տեղ աղջիկ մի շեկ:
Ուրեմն արդեն մի Մարիամ Էլ եկավ աշխարհ,
Որ երբ, հետո՛,
Իր մո՛ր նման
Ում հանդիպի և իր սիրով ընդմիշտ քովի՝
Նրա հացը սրբացնելով դարձնի նշխար,
Բայց դրանով
Նաև մատնի հավերժական քաղց ու սովի,-

Նախանձելի՛-անտանելի՛ վիճակ անանց.

Ապրել մի կերպ սուրբ նշխարո՛վ - մեռնել անհա՛ց...

01.III.1967թ.

Արքնի